

Sygn. akt II W 1304/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

29 października 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze - Wydział II Karny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia Andrzej Muszka

Protokolant Marta Pross

po rozpoznaniu 29 października 2019 r.

sprawy przeciwko **P. G. (1)**

PESEL: (...)

obwinionemu o to, że:

W okresie od dnia 15 lutego 2018r do dnia 06 czerwca 2018r. w K. przy ulicy (...) na wysokości nr 48, poprzez umieszczanie reklam i zlecenie rozdawania ulotek zawierających treści niezgodne z prawdą oraz podawanie błędnych informacji, w szczególności o świadczonych usługach i stosowanych cenach, rozpowszechniał nieprawdziwe informacje o przedsiębiorstwie czym działał na szkodę firmy Handel-Usługi (...)

tj. o czyn z art. 26 ust. 1 ustawy z 16 kwietnia 1993 o nieuczciwej konkurencji

I. Uniewinnia obwinionego P. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. 119§2 pkt 1 kpw zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego P. G. (1) kwotę 792 złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru;

III. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt II W 1304/18

UZASADNIENIE

P. G. (1) jest pełnomocnikiem M. C. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą (...) w K.. Jej przedmiotem jest odpłatne udostępnianie turystom terenu byłej kopalni uranu, pod nazwą Kopalnia (...), położonej w K. przy ulicy (...). Przy terenie Kopalni (...) P. G. (1) zorganizował bezpłatny parking pod nazwą „nie daj się oszukać”. Działalność prowadzona przez P. G. (1) jest działalnością konkurencyjną do powstałej wcześniej działalności gospodarczej prowadzonej przez W. M., pod firmą Handel-Usługi (...), zajmującej się organizowaniem zwiedzania obiektu (...), położonego 600 metrów poniżej. Parking przylegający do (...) jest bezpłatny dla gości zwiedzających ten obiekt oraz płatny dla gości zwiedzających inne atrakcje, w tym Kopalnię (...). W okresie poprzedzającym lipiec 2017 r. parking ten był płatny dla wszystkich turystów.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego P. G. (1) k. 165-166 zeznania świadka D. W. (1) k. 11-12, k. 126 zeznania świadka W. M. k. 25 , k. 173 zeznania świadka G. T. k. 171, regulamin parkingu „nie daj się oszukać” k. 79-81, umowa dzierżawy gruntu k. 122-124, faktura k. 189, regulamin parkingu k. 195,

Pomiędzy konkurującymi podmiotami istnieje konflikt na tle pozyskiwania klientów. Pracownicy W. M. przy zjeździe do parkingu umieszczali wprowadzające turystów w błąd informacje na tablicach ogłoszeniowych. Na jednej z tablic zapisano informację „ostatni darmowy parking”. Z kolei P. G. (1) na banerze wywieszonym również w okresie od 15 lutego 2018 r. do 6 czerwca 2018 r. umieszczał nazwę parkingu „nie daj się oszukać” ze wskazaniem odległości dzielących turystów do tego parkingu „jeszcze 600 m.” oraz informacją, że znajdujący się tam parking jest darmowy. Baner zawierał wyraźne, czerwone logo Kopalni (...). 200 metrów poniżej P. G. (1), również w okresie od 15 lutego 2018 r. do 6 czerwca 2018 r. wywieszał plakat zawierający ostrzeżenie o treści „uwaga na ludzi blokujących ruch” oraz kierujący turystów na parking przy Kopalni (...) „jedź na drugi darmowy parking pod samą kopalnię, jeszcze 800 metrów”. Plakat ostrzegający przed ludźmi blokującymi drogę wystawiany był w związku z wychodzeniem pracowników Sztolni K. przed pojazdy jadące ulicą (...) i kierujących turystów na parking przy Sztolni K..

dowód: wyjaśnienia obwinionego P. G. (1) k. 165-166 zeznania świadka D. W. (1) k. 11-12, k. 88-89, k. 126 zeznania świadka W. R. k. 19, częściowo zeznania świadka W. R. k. 172-173, zeznania świadka E. F. k. 120, zeznania świadka G. T. k. 171, zeznania świadka P. R. k. 172, zeznania świadka M. S. k. 177, materiał poglądowy k. 7, k. 27, k. 91,

W 2017 r., osoby (...) rozniosły do punktów, w których koncentruje się ruch turystyczny, ulotki zapraszające do zwiedzenia Kopalni (...), których adresaci byli poinformowani, że parking przy Sztolni K. jest parkingiem konkurencji i jako taki jest płatny. Na ulotce zaznaczono zarówno Sztolnię K. jak i Kopalnię (...). O powyższych działaniach D. W. (2), pełnomocnik W. M., zawiadomił Policję, przedstawiając ulotkę uzyskaną w 2017 r. w jednym z pensjonatów.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego P. G. (1) k. 165-166 częściowo zeznania D. W. (1) k. 11-12, k. 167, zeznania świadka E. F. k. 192 ulotka k. 99, pismo k. 212,

P. G. (1) nie był uprzednio karany sądownie

dowód: dane o karalności k. 132,

Wyjaśnienia obwinionego, w których nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zasługiwały, w świetle w pełni obiektywnych dowodów zgromadzonych w aktach postępowania na pełną aprobatę Sądu. Co do zasady, czyn którego miał się dopuścić obwiniony miał polegać na umieszczeniu reklam i rozdawaniu ulotek o treści niegodnych z prawdą, podających błędne informacje o świadczonych usługach i stosowanych cenach. Materiał poglądowy zgromadzony w aktach postępowania, już na etapie czynności wyjaśniających, nie potwierdza, by tak było. Z pewnością za wyczerpującą znamion opisane w art. 26 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji nie można uznać treści mobilnej reklamy, ostrzegającej przed ludźmi blokującymi drogę. Podobnie baner powieszony na wysokości wjazdu do parkingu Sztolni K. nie zawiera, co do zasady takich treści. Jak wyżej wskazano, umieszczono na nim nazwę parkingu Kopalni (...), będącą jednocześnie mottem życiowym obwinionego. Sąd miał na uwadze, że możliwe jest odmienne rozumienie tego zapisu, jako wskazującego, że ktoś może osoby podróżujące tą drogą oszukać. Co więcej, umieszczenie tego plakatu w pobliżu wjazdu do parkingu Sztolni K. może zostać odebrane jako ostrzeżenie przed oszustwem ze strony osób powiązanych z tym parkingiem. W tym miejscu nie sposób jednakże nie dostrzec, że plakat ten stanowił odpowiedź na nieprawdziwą treść reklamy zamieszczonej przez pracowników parkingu Sztolni K., zgodnie z którą parking ten jest ostatnim darmowym parkingiem. Niewątpliwie zapis ten stanowi próbę wprowadzenia w błąd osób podróżujących ulicą (...), skoro parking przy Kopalni (...) jest po pierwsze nieodpłatny, a po drugie, jak wynika z regulaminu parkingu przy Sztolni K., jest on darmowy wyłącznie dla gości Sztolni. Dla pozostałych osób nie jest on nieodpłatny. W tym stanie rzeczy, nawet przy przyjęciu odmiennego rozumienia zapisu umieszczonego przez P. G. (1) niż to, które towarzyszyło zamiarowi obwinionego, zapis ten nie podaje informacji nieprawdziwych, a wyłącznie dementuje nieuczciwe informacje wywieszone przez D. W. (1).

Również gdy mieć na uwadze treści zamieszczone na zatrzymanej przez funkcjonariuszy Policji ulotce, nie sposób uznać wyjaśnień obwinionego odnoszących się do tego dokumentu za nie polegające na prawdzie. Jak wynika z zeznań samego D. W. (1), ulotkę tą pobrał w 2017 r. Żaden z dowodów nie wskazuje, by ulotki tej treści były rozdawane w okresie objętym zarzutem. Niezależnie jednak, jak już wyżej wskazano, informacja o odpłatnym charakterze parkingu

przy Sztolni K. polegała na prawdzie, gdy odnosiła się między innymi do gości odwiedzających Kopalnię (...). Zważywszy więc, że ulotka była kierowana do gości Kopalni (...), jej treść polegała na prawdzie.

Jako wyłącznie gołosłowne, nie znajdujące potwierdzenia w obiektywnym materiale dowodowym Sąd uznał twierdzenia zawarte w zeznaniach świadków W. R. i W. M.. Zgodnie z zeznaniami pierwszego z wymienionych świadków, obwiniony miał w okresie objętym zarzutem informować turystów, że pracownicy Sztolni K. to oszuści. Na uwagę zasługuje, że tej samej treści zapis świadek widział na banerze zawieszonym przy wjeździe do parkingu Sztolni K.. Stwierdzenia tego nie potwierdził żaden inny świadek, w tym również spośród wnioskowanych przez oskarżenie. Niewątpliwie D. W. (1) i W. M. przebywali na przedmiotowym parkingu w okresie objętym zarzutem, a przez to winni posiadać wiedzę w tym zakresie. Skoro zatem z ich zeznań nie wynika, by słyszeli takie słowa oraz mając na względzie dowód stroniczego i niezgodnego z rzeczywistym stanem faktycznym interpretowania przez W. R. treści reklamy Kopalni (...), jego zeznania Sąd uznał za gołosłowne. Również za gołosłowne Sąd potraktował twierdzenia W. M., zgodnie z którymi obwiniony miał informować przez megafon turystów, że obsługiwany przez świadka obiekt to nie sztolnie, a cyrk. Nie budziło wątpliwości Sądu, że świadek był zainteresowany niekorzystnym z punktu widzenia obwinionego rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie. Skoro zatem treści jej zeznań w omawianym zakresie nie potwierdził nawet W. R., nie sposób w świetle art. 5§2 kpk przyjąć, że polegają one na prawdzie.

W pozostałym zakresie zeznania przesłuchanych w sprawie świadków Sąd uznał za polegające na prawdzie. Wypada w tym miejscu wskazać, że treści opisanych przez W. M. i W. R. nie potwierdził żaden z przesłuchanych w sprawie funkcjonariuszy Policji, prowadzących liczne interwencje w przedmiotowym miejscu.

Czyniąc ustalenia stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się również na treści dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach postępowania. Zostały one sporządzone przez upoważnione do tego osoby, w przewidzianej prawem formie. Ich wiarygodność nie budziła zatem wątpliwości Sądu.

Kierując się przytoczonymi rozważaniami, należało uniewinnić P. G. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu. Odpowiedzialności z art. 26 ust. 1 Ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji podlega bowiem ten, kto rozpowszechnia nieprawdziwe lub wprowadzające w błąd wiadomości o przedsiębiorstwie, w szczególności o osobach kierujących przedsiębiorstwem, wytwarzanych towarach, świadczonych usługach lub stosowanych cenach, albo o sytuacji gospodarczej lub prawnej przedsiębiorstwa, w celu szkodenia przedsiębiorstwu, podlega karze aresztu albo grzywny. W ocenie Sądu P. G. (1) nie rozpowszechniał informacji wskazanych w tym przepisie.

Na marginesie tylko wypada zauważyć, że D. W. (2) korzystając z szaty graficznej zastosowanej na banerach sporządzonych przez P. G. (2) kierował w 2016 r. do Sztolni K. turystów, wprowadzając ich w błąd, że jest to zjazd do Kopalni (...) (k. 164). Podobnie informował niezgodnie z prawdą turystów, że obsługiwany przez niego parking jest ostatnim bezpłatnym parkingiem. W tym kontekście kwestionowanie przez D. W. (2) działań P. G. (2) jawi się jako przykład stosowania nierównej miary odnośnie zachowań własnych i osób trzecich.

Rozstrzygnięcie w punkcie II i III sentencji znajduje swoje uzasadnienie w treści wskazanych w nich przepisów.